

Konferencen er dog tilbøjelig til at tro, at Fragtsatsernes Indvirkning paa Priserne paa disse Varer ingenlunde er saa stor, som man efter Diskussionen i Pressen at dømme i al Almindelighed antager.

At forebygge, at Fragterne for saadanne Varer overskrider en efter Forholdene rimelig Højde, maa dog naturligtvis være et for de skandinaviske Landes Befolkning særdeles vigtigt Ønske.

En Undersøgelse af de Foranstaltninger, som kunne tænkes foretagne for Opfyldelse af dette Ønske, viser, at man maa henhøre disse til to Hovedgrupper, nemlig *Tvangsforanstaltninger fra Statens Side* og *Foranstaltninger ad Frivillighedens Vej*.

Den Tvangsforanstaltning, som først melder sig til Overvejelse, er en Fastsættelse fra Statens Side af Maksimalfragter for de fra et Statssynspunkt vigtigste Importvarer, saasom Korn, Foderstoffer og Kul.

En saadan Foranstaltning synes forholdsvis simpel at gennemføre ligesom den ved første Øjekast synes at være særdeles effektiv. Undersøger man imidlertid Sagen nærmere, finder man dog hurtigt, at det tilsigtede Maal vil blive forfejlet. Forudsætningen maa nemlig være den, at Maksimalfragten sættes lavere end den paa Verdensmarkedet gældende Fragt, men i saa Tilfælde vil Skibene ganske naturligt søge Beskæftigelse til Pladser eller med Varer, for hvilke de paa Verdensmarkedet gældende højere Fragter kan opnaaes. Heraf bliver Følgen kun, at den for de skandinaviske Landes Import disponible Tonnage bliver formindsket og derved vil denne Import i Stedet for at lettes tværtimod blive yderligere besværliggjort.

Paabud om Maksimalfragter maa derfor, for at kunne gøres virksomme, efterfølges af andre Tvangsforskrifter. Blandt saadanne skulde man da i første Række kunne tænke sig Paabud fra Statens Side om, at den fornødne Tonnage skulde efter Behov stilles til Disposition imod den fastsatte Maksimalfragt. Dette lader sig imidlertid næppe gøre. Det vil nemlig vise sig meget vanskeligt at afgøre, hvor megen Tonnage det til enhver Tid vil være nødvendigt at holde disponibel for en saadan Import. Ligeledes vil det være vanskeligt at afgøre, hvorledes saadan Tonnage skal udvælges, naar kun en mindre Del af Landets Tonnage behøves, hvilket er Forholdet i Norge. Endnu vanskeligere bliver det gennem Tvangsforanstaltninger at fremskaffe den for Landets Import nødvendige Tonnage, naar Landets egen Tonnage ikke er tilstrækkelig dertil, hvilket gælder for Sverige og endnu mere for Danmark.

En anden Foranstaltning, hvorigennem de Fordele, man ved en Regulering af Fragterne ønsker at vinde, muligt kunde opnaas, var, at Staten til Fordel for en Del af Konsumenterne drog Omsorg for Dækning af det Beløb, som maatte betales for den i Markedet anskaffede Tonnage udover visse fastslaaede Maksimalfragter.

Det ligger imidlertid udenfor Konferencens Opgave at udtale sig nærmere herom, da nogen virkelig Regulering af Fragterne ikke opnaas ved en saadan Foranstaltning.

En anden Tvangsforanstaltning vilde jo være, at Staten gennem Ekspropriation erhvervede sig Tonnage, men bortset fra Spørgsmaalet om Hensigtsmæssigheden af, at Staten selv skulde drive en saa fluktuerende Forretning som Rederinæring, saa turde, med de nugældende ekstraordinært høje Priser paa Tonnage, Driften for Staten aabenbart ikke blive økonomisk fordelagtig, allermindst hvis Staten skulde holde lavere Fragter end de i det aabne Marked gældende.

Men for alle Tvangsforanstaltninger gælder, at de kun medfører den med dem tilsigtede Nytte, dersom de følges af yderligere Foranstaltninger fra Statens Side, hvorigennem en effektiv Kontrol indføres med, at den billigere Fragt virkelig kommer den store Almenhed til gode.